

Arrest

nr. 331 550 van 25 augustus 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 VEERLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister voor Asiel en migratie van 26 maart 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 augustus 2024 dienen verzoekende partijen een aanvraag in voor het bekomen van een visum voor lang verblijf. Zij wensen zich samen te vestigen met hun zoon, dan wel broer.

1.2 Op 27 maart 2025 weigert verwerende partij de aflevering van deze visa.

De beslissingen ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij worden als volgt gemotiveerd;
“Commentaar: Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Overwegende dat twee aanvragen werden ingediend door A.A.M. (...), geboren op 30/12/1976 en A.Z. (...), geboren op 13/04/1987, beiden van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermeende zoon A.T. (...), geboren op 01/03/2006, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat het bovenvermelde artikel van de Vreemdelingenwet stipuleert dat gezinshereniging mogelijk is voor: “de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen."

Overwegende dat dit artikel in huidig geval niet van toepassing is, gezien de gezinshereniger reeds 18 jaar oud werd op 01/03/2024. Huidige visumaanvragen werden ingediend op 28/08/2024, 6 maanden nadat de gezinshereniger de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Bijgevolg was het kind reeds meerderjarig ten tijde van de aanvragen, en kunnen de aanvragers zich niet beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende daarenboven, dat betrokkenen geen enkele uitleg hebben gegeven, waaruit verschoonbare redenen voor de laattijdige indiening van de visumaanvragen blijken. Gelet op al het bovenstaande werden de voorwaarden voor de gezinshereniging niet vervuld, en worden de visumaanvragen bijgevolg verworpen."

De beslissingen ten aanzien van derde tot en met tiende verzoekende partij worden gelijkluidend als volgt gemotiveerd:

"Commentaar: Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen in art. 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Overwegende dat 8 aanvragen werden ingediend voor A.S. (...), geboren op (...)/2008, A.A. (...), geboren op (...)/2008, A.H. (...), geboren op (...)/2010, A.A.B. (...), geboren op (...)/2012, A.M. (...), geboren op (...)/2016, A.S. (...), geboren op (...)/2018, A.H. (...), geboren op (...)/2020 en A.R. (...), geboren op (...)/2021, samen met hun vermeende ouders A.A.M. (...), geboren op (...)/1976 en A.Z. (...), geboren op (...)/1987, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermeende broer A.T. (...), geboren op (...)/2006, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvragen gezinshereniging die werden ingediend voor de vermeende ouders op basis van art. 10, §1, al. 1, 7° van de Vreemdelingenwet echter het voorwerp hebben uitgemaakt van twee weigeringsbeslissingen.

Overwegende dat het humanitaire karakter van de huidige aanvragen - hetgeen berustte op het hoger belang van de kinderen om samen te blijven met de vermeende ouders - niet meer van toepassing is. Dit gelet op het feit dat de kinderen door de weigeringsbeslissingen in kwestie niet van hun vermeende ouders worden gescheiden.

Gelet op al het bovenstaande werden de voorwaarden voor de gezinshereniging niet vervuld, en worden de visumaanvragen bijgevolg verworpen."

1.3 Op 28 april 2025 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partijen dat op 28 april 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijven voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op geen nota met opmerkingen heeft ingediend, maar wel een administratief dossier heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 18 juli 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoekende partijen leggen één verzoekschrift neer tegen de verschillende beslissingen die betrekking hebben op één vermeend gezin waarbij allen zich beroepen op dezelfde in België verblijvende persoon.

Er blijkt dan ook sprake te zijn van een verbondenheid tussen de onderlinge beslissingen. De Raad aanvaardt in het algemeen de toepassing van een gezamenlijke vordering, bijvoorbeeld in het geval van verschillende familieleden, in zoverre er een dergelijke mate van verbondenheid bestaat die er toe zou leiden dat indien ieder beroep afzonderlijk zou ingediend worden, deze verzoeken tevens gevoegd zouden kunnen worden.

In dit concrete geval is het voor de goede rechtsbedeling gepast dat het verzoekschrift voor de verschillende personen gezamenlijk ingediend en onderzocht wordt.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoekende partijen voeren een enig middel aan tegen de bestreden beslissingen waarbij zij de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9, 10, §1, eerste lid, 7° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dit middel zetten zij als volgt uit:

“Aangaande de gegrondheid van het beroep

Schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, schending van art. 10, §1, al. 1, 7° Vreemdelingenwet

a. De gezinsherenigingaanvragen

1.

Dhr. T.A. (...) heeft op 17.05.2021 als niet-begeleid minderjarige een verzoek om internationale bescherming gedaan.

Op 15.05.2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing had verzoeker beroep aangetekend.

Bij arrest van 31.01.2024 heeft Uw Raad de vluchtelingenstatus aan verzoeker toegekend (zaak gekend onder nr. 300 875, RvV 296 565/ IV).

Toen was verzoeker nog minderjarig.

Vooraleer een procedure kon opgestart worden, heeft verzoeker op zijn erkenningspapieren van CGVS moeten wachten.

Na het bekomen van de papieren in België, heeft het gezin van verzoeker een visum voor Pakistan moeten vragen om naar de ambassade in Islamabad te mogen gaan, wat een aantal maanden in beslag nam.

Inmiddels is verzoeker meerderjarig geworden.

Na aankomst in Pakistan heeft het gezin van verzoeker, na het bekomen van een afspraak onmiddellijk hun aanvragen ingediend. Het gezin van verzoeker heeft hun problemen uitgelegd.

Sinds het bekomen van de vluchtelingenstatus heeft men niet geaarzeld.

Eerste en tweede verzoekers hebben een gezinshereniging ingediend als ouders van een minderjarige begunstigde internationale bescherming.

Derde tot tiende verzoekers hebben een visum gevraagd om humanitaire redenen. Hun aanvragen zijn afhankelijk van de aanvragen van hun ouders.

2.

Verweerster heeft de aanvragen van eerste en tweede verzoekers geweigerd met de volgende redenering:

“Overwegende dat art. 10,§1, al. 1, 7° stipuleert dat gezinshereniging mogelijk is voor, “de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3..., voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Overwegende dat dit artikel in huidig geval niet van toepassing is, gezien de gezinshereniger reeds 18 jaar oud was op 01.03.2024. Huidige aanvragen werden ingediend op 28.08.2024, 6 maanden nadat de gezinshereniger de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.” (stuk 1)

Verweerster heeft de aanvragen van derde tot tiende verzoekers geweigerd met de volgende redenering:

“Overwegende dat de aanvragen gezinshereniging die werden ingediend voor de vermeende ouders op basis van artikel 10,§1, al.1, 7° van de Vreemdelingenwet echter het voorwerp hebben uitgemaakt van twee weigeringsbeslissingen.

Overwegende dat het humanitaire karakter van de huidige aanvragen – hetgeen berustte op het hoger belang van de kinderen om samen te blijven met de vermeende ouders – niet meer van toepassing is. Dit gelet op het feit dat de kinderen door de weigeringsbeslissingen in kwestie niet van hun vermeende ouders worden gescheiden.

Gelet op het bovenstaande werden de voorwaarden voor de gezinshereniging niet vervuld, en worden de visumaanvragen bijgevolg verworpen.” (stuk 1)

2.

De referentiepersoon, de erkend vluchteling, zoon en broer van verzoekers, was een niet-begeleid minderjarige toen hij internationale bescherming in België vroeg. Hij is meerderjarig geworden minder dan drie maanden na de toekenning van de internationale bescherming.

Normaalgezien konden eerste en tweede verzoekers de aanvragen gezinshereniging indienen tot drie maanden na de toekenning van de internationale bescherming. Tenzij er bijzondere omstandigheden zijn die de laattijdige indiening verschoonbaar maken. In dit geval zijn er dergelijke omstandigheden die de latere indiening rechtvaardigen.

3.

Inzake C-560/20 heeft het Hof (Grote kamer) op 30 januari 2024, betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door het Verwaltungsgericht Wien

(bestuursrechter in eerste aanleg Wenen, Oostenrijk) de redenering achter de regels inzake gezinshereniging uitgelegd, onder ander de redenering achter het voordelig behandelen van de vluchtelingen:

“3 De overwegingen 2, 4 en 6 tot en met 10 van richtlijn 2003/86 luiden: „

(2) Maatregelen op het gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, [ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: „EVRM”),] en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [(hierna: „Handvest”).] [...]

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd. [...]

(6) Om de bescherming van het gezin te waarborgen en de mogelijkheid te bieden het gezinsleven voort te zetten of op te bouwen, moeten, op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden worden vastgesteld voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging.

(8) De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er gunstiger voorwaarden worden geschapen die hen in staat stellen hun recht op gezinshereniging uit te oefenen.”

4.

Lidstaten moeten erover waken dat ze geen interpretatie geven aan een tekst van afgeleid

(Unie)recht, zoals de Gezinsherenigingsrichtlijn, die strijdig zou zijn met de fundamentele rechten. In dat verband herinnert het Hof van Justitie eraan dat:

- artikel 7 Handvest van de Grondrechten waarnaar overweging 2 Gezinsherenigingsrichtlijn uitdrukkelijk verwijst, het recht op een privé- en gezinsleven erkent.*

- Artikel 7 Handvest samen gelezen moet worden met artikel 24 Handvest dat lidstaten verplicht het hoger belang van het kind in overweging te nemen en het recht erkent van ieder kind om regelmatig persoonlijk betrekkingen te onderhouden met beide ouders.*

- Hieruit volgt dat de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn geïnterpreteerd moeten worden in het licht van artikel 7 en 24 Handvest. Lidstaten moeten aanvragen gezinshereniging onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en met als doel het gezinsleven te bevorderen.*

- De bevoegde nationale overheden moeten een evenwichtige en redelijke afweging maken van alle betrokken rechten en belangen, waarbij men in het bijzonder rekening moet houden met de rechten en belangen van de betrokken kinderen.

Om de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn te bereiken en gezinshereniging te bevorderen is het volgens het Hof van Justitie absoluut noodzakelijk dat lidstaten in dergelijke situaties blijf geven van de nodige flexibiliteit zodat gezinsleden daadwerkelijk en tijdig hun aanvraag gezinshereniging kunnen indienen. Bij gebrek aan een dergelijke flexibiliteit, zonder rekening te houden met eventuele obstakels die een effectieve indiening kunnen verhinderen, het onmogelijk maken om het recht op gezinshereniging uit te oefenen. Hierdoor zullen de gezinshereniger en zijn gezinsleden, die zich vaak in een precaire situatie bevinden, permanent gescheiden blijven van elkaar.

In het bijzonder in landen met een gewapend conflict of in dit geval, waar men te maken heeft met moeilijkheden om zich vrij te verplaatsen en de grens met Pakistan over te steken, waren de gezinsleden, samen met de minderjarigen, verplicht om te wachten met zich te verplaatsen en hun aanvraag in te dienen.

5.

In het arrest van 12 april 2018, A en S (C-550/16, EU:C:2018:248, punt 61), heeft het Hof echter ook geoordeeld dat het verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn moet worden ingediend, aangezien het onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn asielverzoek een alleenstaande minderjarige was, maar tijdens de procedure betreffende dat verzoek meerderjarig is geworden, zich, om gezinshereniging te verkrijgen, „zonder enige tijdsbeperking” op die bepaling zou kunnen beroepen.

Dienaangaande heeft het Hof opgemerkt dat de door de wetgever van de Europese Unie in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie biedt voor het bepalen van een dergelijke redelijke termijn, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op grondslag van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.

6.

Uw Raad bevestigt dat het Hof van Justitie een beperking ingevoerd heeft op de termijn voor ouders om een aanvraag gezinshereniging in te dienen na de erkenning van hun meerderjarig geworden kind, in die zin dat het moet gaan om een ‘redelijke termijn’. (RvV nr. 225.451 van 30 augustus 2019)

Voor de bepaling van die redelijke termijn vond het Hof van Justitie een indicatie in artikel 12, eerste lid, derde alinea richtlijn 2003/86/EG (Gezinsherenigingsrichtlijn). Dit artikel voorziet een minimale termijn van drie maanden voor de vrijstelling van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging met een erkend vluchteling.

Artikel 12, eerste lid, derde alinea Gezinsherenigingsrichtlijn biedt ruimte voor de lidstaten. De Belgische wetgever heeft hiervan gebruik gemaakt door bij de omzetting van die bepaling in de Belgische Verblijfwet te opteren voor een termijn van 12 maanden vrijstelling, in plaats van drie maanden.

In die context vond Uw Raad het kennelijk onredelijk om te eisen dat de ouders de aanvraag gezinshereniging zouden indienen binnen de drie maanden na de erkenning.

In een tweede arrest van Uw Raad, nr. 241.134 van 17 september 2020, werden als overmacht aanvaard: de moeilijkheden om documenten te verzamelen, een misverstand over de legalisatie en de eigenlijke indiening van de aanvraag, de complexiteit van de procedure gezinshereniging en de spanningen aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan.

Ook verwijst de RvV naar analogie naar HvJ arrest nr. C-380/17, waaruit blijkt dat er ruimte moet zijn voor het beoordelen van verschoonbare objectieve omstandigheden die maken dat een laattijdige aanvraag gezinshereniging met een erkend vluchteling toch nog kan gebeuren met behoud van vrijstelling van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging

7.

In casu heeft het gezin van verzoeker de aanvragen zo snel mogelijk ingediend.

De vluchtelingstatuut werd op 31.01.2024 toegekend doch de attesten waren nog niet onmiddellijk beschikbaar voor verzoeker. Men ziet dat zijn verblijfskaart slechts in de maand juni 2024 werd klaargemaakt.

Na het bekomen van een attest van CGVS en een verblijfskaart (juni 2024, zie stuk 2) moest het gezin een visum voor Pakistan vanuit Afghanistan bekomen, wat heeft ook lang geduurd en was ook problematisch. Dit is een gekend gegeven. De complexiteit van de gezinsherenigingprocedure was ook een factor in het bekomen van de nodige documenten om de aanvraag in te dienen. Na het bekomen van het visum moest het gezin over de grens en in Islamabad geraken. Men moest ook reisdocumenten bekomen wat tijd in beslag nam. Dan moest er een afspraak gemaakt worden om de aanvragen in te dienen.

Dat de aanvragen binnen de drie maanden na de erkenning niet plaatsvonden ligt aan de omstandigheden van overmacht. Deze objectieve omstandigheden zijn verschoonbaar.

De aanvragen, ondanks alle gekende moeilijkheden, hebben plaatsgevonden binnen 6 maanden na communicatie van de beslissing erkenning vluchtelingstatuut.

Men ziet dat er geen sprake is van aarzelen, integendeel.

De gezinsherenigingaanvragen hadden gegronnd verklaard moeten worden en de visa toegekend worden.

b. De humanitaire visa

Derde tot tiende verzoekende partijen verzochten verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om ‘humanitaire redenen’ en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot ‘humanitair visum’ genoemd. Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een ‘humanitair visum’, heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

De aanvragen van de kinderen berustte op het hoger belang om samen te blijven met hun ouders. Gelet op de gegrondheid van de aanvraag van de gezinsherenigingaanvraag van verzoekers 1 en 2 dient de aanvragen van de kinderen, verzoekers 3 tot 10 gegrond verklaard te worden.

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.) Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.1.)

Er zijn in casu bijzondere banden van afhankelijkheid. Er zijn hechte banden van affectie tussen verzoekers en de referentiepersoon. Zij vormen een gezin: vader, moeder, en kinderen. Zij zijn, alle elf, personen die van Afghanistan hebben moeten vluchten. Dit blijkt uit de beslissing van Uw Raad inzake de referentiepersoon.

Hun banden vallen onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Men dient bovendien rekening te houden met het hoger belang van de kinderen.

Het is correct dat het bestuur beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht maar in dit geval er is sprake van een prangende humanitaire situatie. Verweerster heeft niet conform haar zorgvuldigheidsverplichting gehandeld.

Haar beslissingen dienen vernietigd te worden.”

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partijen in hun enige middel de schending opwerpen van artikel 3 van het EVRM, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partijen voeren de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissingen bovenal ook inhoudelijk waardoor hun argumentering ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsverplichting beoordeeld dient te worden.

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.8 Verzoekende partijen hebben als vermeende ouders, dan wel broers en zussen van een in België verblijvende erkende vluchteling een visum aangevraagd voor een lang verblijf.

Voor de eerste en tweede verzoekende partij heeft een dergelijke aanvraag betrekking op artikel 10, §1, eerste lid, 7°. Dit artikel geeft aan dat:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Verwerende partij oordeelt echter dat de zoon van partijen intussen achttien jaar oud werd en dat de visumaanvraag slechts gedaan werd op 28 augustus mei 2024 en bijgevolg vijf maanden nadat de zoon van eerste en tweede verzoekende partijen de leeftijd van achttien jaar bereikte.

4.9 Voor de derde tot en met tiende verzoekende partijen zijn de betreffende wettelijke bepalingen de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van deze wet geeft uitdrukkelijk aan dat:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 stelt vervolgens dat:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd a a n g e v r a a g d .

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid. De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7° of 8°, bedoelde familieleden, dienen] eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5. In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur. De in artikel 10bis, §§ 1 tot 6, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

(...)”

Verwerende partij is van mening dat het humanitaire karakter van de aanvragen van derde tot en met tiende verzoekende partijen niet langer van toepassing zou zijn. Het hoger belang van deze partijen om samen te blijven met hun ouders zou niet meer geldig zijn vermits zij door de weigeringsbeslissingen ten aanzien van hun ouders niet meer van deze laatsten gescheiden zouden worden.

4.10 Er kan niet ontkend worden dat de zoon/broer van verzoekende partijen op 5 februari 2024 erkend werd als vluchteling. Uit de aanvragen voor de humanitaire visa blijkt dat verzoekende partijen inderdaad in Afghanistan verbleven en geen verblijfstitel bezaten voor Pakistan waar zij zich wel naartoe dienden te begeven om voormelde aanvragen te doen.

In het advies dat gegeven werd minstens ten aanzien van de aanvraag door eerste en tweede verzoekende partij werd door verwerende partij blijkt dat er opgemerkt wordt dat hun zoon inderdaad (erg) recent meerderjarig werd en dat hij minder dan een jaar voor de aanvraag van de visa de erkenning als vluchteling in België verkreeg.

4.11 Verzoekende partijen beroepen zich in hun verzoekschrift op allerhande administratieve beslommeringen die de tijdige indiening van hun aanvraag verhinderd zouden hebben. Zij wijzen ook nog op de omstandigheden aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan en werpen daarbij zelfs de zogenaamde overmacht op.

4.12 uit de stukken die ter beschikking liggen van de Raad blijkt niet dat verzoekende partijen aangegeven hebben dat er sprake zou zijn van enige overmacht.

Daarbij blijkt uit het dossier wel:

- Dat verzoekende partijen ook op het moment van het indienen van de aanvraag nog steeds in Afghanistan verblijven,

- Dat een aantal documenten (onder andere het medisch attest) slechts in augustus 2024 opgesteld werden en dus klaarblijkelijk verzoekende partij slechts toen de mogelijkheid hadden om deze op te laten stellen,
- Dat andere documenten (bijvoorbeeld de geboorteakte van eerste verzoekende partij) dateren van februari 2024 en dat verzoekende partijen inderdaad zo snel als mogelijk getracht hebben om allerlei documenten op te vragen en de nodige administratieve procedures hebben laten doorlopen om nuttig in de procedure te kunnen gebruiken,

Er kan alleszins niet besloten worden dat verzoekende partijen getalmd zouden hebben met hun aanvraag.

4.13 Uit de stukken die ter beschikking liggen van de Raad kan eveneens afgeleid worden dat de zoon/broer van verzoekende partij in 2021 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ten overvloede wijst de Raad op het arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018, A. S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-550/16) (hierna: het arrest A & S) waarin werd gesteld dat de datum die bepalend is voor de beoordeling of een betrokkene minderjarig is in het kader van het recht op gezinshereniging van een ascendent met een alleenstaande minderjarige erkende vluchteling zoals bepaald in artikel 10, lid 3, a) van richtlijn 2003/86/EG – dat werd omgezet in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet – de datum is van het indienen van het asielverzoek (punt 60) en niet de datum van het indienen van de aanvraag om gezinshereniging (punt 63).

Zo stelt het Hof in zijn punt 60 van dit arrest A & S : 60 *“Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C 338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).”*

Het Hof wijst er wel op in punt 61 dat de gezinsherenigingsaanvraag binnen een redelijke termijn na de erkenning moet worden ingediend. In het dictum stelt het Hof eveneens: *“Artikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, moet aldus worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling”.*

Het voorgaande arrest A. & S. lijkt dan ook op onderhavig geval van toepassing te zijn (zie naar analogie hierover: HvJ 7 nov.2018, K & B nr. C-380/17, ptn 25 tot 41 en HvJ 7 november 2013, Romeo, C-313/12, pt 22). *In casu* was de zoon/broer van verzoekende partijen duidelijk minderjarig op het ogenblik dat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende.

Tevens kan worden verwezen naar punt 66 van het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2018, C-380/17, waaruit blijkt dat er ruimte moet zijn voor het beoordelen van verschoonbare objectieve omstandigheden die maken dat een te late indiening van een aanvraag tot gezinshereniging op grond van richtlijn 2003/86/EG in functie van een erkende vluchteling toch nog kan verlopen volgens de gunstigere gezinsherenigingsvoorwaarden die gelden voor die personen.

4.14 In de bestreden beslissingen wordt er louter aangegeven dat verzoekende partijen geen verschoonbare objectieve omstandigheden opgegeven hebben die de laattijdige indiening van de visumaanvragen zouden rechtvaardigen. Dit echter alhoewel er toch omstandigheden zijn die ertoe nopen dat een dergelijke aanvraag met de nodige omzichtigheid behandeld zou worden. *In casu* heeft verwerende partij zich beperkt tot het vaststellen dat er niet uitdrukkelijk iets opgemerkt werd door verzoekende partij en verder nagelaten zich uit te spreken over dergelijke omstandigheden.

De Commissie heeft echter aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging medegedeeld dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat verzoeken van een kind of van zijn ouders om een lidstaat voor gezinshereniging binnen te komen of te verlaten, door de lidstaten met welwillendheid, menselijkheid en spoed moeten worden behandeld (Zie daarvoor de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement

betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging en dan meer bijzonder in het punt 7.2. waar wordt gesteld dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat verzoeken van een kind of van zijn ouders om een lidstaat voor gezinshereniging binnen te komen of te verlaten, door de lidstaten met welwillendheid, menselijkheid en spoed moeten worden behandeld.)

4.15 De Raad dient ook vast te stellen dat in de beperkte stukken in het administratief dossier uitdrukkelijk vermeld wordt dat de aanvraag minder dan één jaar na de erkenning als vluchteling gebeurde en dat de zoon/broer van verzoekende partijen nog maar enkele maanden geleden meerderjarig werd.

4.16 Verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en heeft dan ook niet gereageerd op de stelling van verzoekende partijen dat zij wel zo snel als mogelijk gehandeld hebben en enkel door redenen buiten hun wil om niet binnen de vooropgestelde termijn hun aanvragen konden indienen.

Verwerende partij heeft wel een administratief dossier neergelegd.

De mededeling van de motieven via het neerleggen van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskenning van de plicht tot formeel en materieel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De Raad is van oordeel dat de motieven van minstens de bestreden beslissingen ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij niet afdoende zijn en dat de motivering onevenredig is aan het gewicht van de genomen beslissingen (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Een schending van minstens de materiële motiveringsplicht is daarmee aangetoond.

4.17 Het middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing.

Aangezien het middel tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.18 Wat betreft de derde tot en met de tiende bestreden beslissing aangaande de verschillende kinderen en bijgevolg broers en zussen van de in België als vluchteling erkende persoon, kan niet betwist worden dat deze volgbeslissingen zijn van de eerste en tweede bestreden beslissing aangezien hierin uitdrukkelijk naar de weigering van deze visumaanvragen wordt verwezen.

Verzoekende partijen voeren dit ook terecht aan, hetgeen bijgevolg ook leidt tot de vernietiging van deze beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie van 26 maart 2025 tot weigering van de afgifte van visa worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend vijftieng door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

J. DE LANGE, toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter,

J. DE LANGE

A. DE WILDE